

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DNR-720-564(37)/16-17/TN/BZ

Warszawa, dnia 22 lutego 2017 r.

DECYZJA DNR-1/18/2017

1. Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 127 § 3 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej ogólnego bezpieczeństwa huśtawki ogrodowej model MF315025 numer partii 059/16, wprowadzonej na rynek przez przedsiębiorcę Joinco Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/2/2017 z 4 stycznia 2017 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchyla pkt 1, 2 i 3 zaskarżonej decyzji oraz na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy z 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047) stwierdza, że przedsiębiorca usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez huśtawkę ogrodową model MF315025 numer partii 059/16 i umarza postępowanie;

2. Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, z późn. zm.), w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Pismem z 23 stycznia 2017 r. przedsiębiorca Joinco Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (zwany dalej „stroną postępowania”) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „Prezesem UOKiK”) nr DNR-1/2/2017 z 4

stycznia 2017 r. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, że huśtawki ogrodowe model MF315025 numer partii 059/16 (zwane dalej „huśtawkami”) ze względu na niewystarczającą wytrzymałość przedniej krawędzi siedziska i występowanie nieosłoniętych ostrych krawędzi śrub dostępnych dla konsumenta w trakcie użytkowania nie są bezpieczne i na podstawie art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy z 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, nakazał stronie postępowania natychmiastowe wycofanie produktów z rynku. Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 60 000 zł. Dodatkowo, na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK zobowiązał stronę postępowania do uiszczenia kwoty 1 906,50 zł, stanowiącej równowartość kosztów badań laboratoryjnych huśtawki przeprowadzonych przez Laboratorium Badawcze TÜV Rheinland Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie Oddział w Poznaniu.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zwróciła się o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz umorzenie postępowania. Ponadto strona postępowania wniosła o przeprowadzenie dodatkowego postępowania w celu uzupełnienia dowodów, które zostały przekazane Prezesowi UOKiK jako załączniki do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz pismami z 4 stycznia 2017 r. i 5 stycznia 2017 r. (wpłynęły do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odpowiednio 4 stycznia 2017 r. i 5 stycznia 2017 r., tj. w okresie pomiędzy wydaniem zaskarżonej decyzji a doręczeniem rozstrzygnięcia stronie postępowania).

W uzasadnieniu wniosku strona postępowania podniosła, że Prezes UOKiK, wydając zaskarżoną decyzję, nie dysponował materiałem dowodowym świadczącym o wycofaniu z rynku kwestionowanej huśtawki (tj. dowodami nadesłanymi przy pismach z 4 stycznia 2017 r. i 5 stycznia 2017 r.), co doprowadziło do naruszenia art. 77 § 1 w zw. z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności niewzięcie pod uwagę przy wydawaniu decyzji okoliczności podjęcia przez nią działań mających na celu ostrzeżenie konsumentów o zagrożeniach stwarzanych przez huśtawki oraz ukierunkowanych na wycofanie ich z rynku. Powyższe w opinii strony postępowania doprowadziło również do naruszenia art. 24 ust. 4 pkt. 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez nałożenie na stronę postępowania obowiązku, który de facto został wykonany przed wydaniem decyzji. W pismach z 4 stycznia

2017 r. i 5 stycznia 2017 r. strona postępowania poinformowała, że proces utylizacji huśtawek jest w trakcie realizacji przez wyłącznego dystrybutora produktów (tj. przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie), jednak z uwagi na inwentaryzację oraz okres świąteczno-noworoczny działania te nie zostały jeszcze zakończone. Mając na względzie powyższe okoliczności, strona postępowania wniosła o przedłużenie postępowania do końca stycznia 2017 r. Na dowód powyższego strona postępowania przedstawiła dokumentację pt. „Zwrot do dostawcy”, świadcząca o utylizacji łącznie 96 egzemplarzy produktów przez sześć magazynów należących do wyłącznego dystrybutora. Z kolei do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania dołączyła kolejne dowody świadczące o utylizacji łącznie 16 sztuk produktów przez kolejne pięć magazynów należących do wyłącznego dystrybutora. Ponadto, we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego wskazując, że informowała organ o wszelkich swoich zamiarach i krokach podejmowanych w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty. Strona postępowania wskazała, iż pomimo tego że organ wiedział o kompletowaniu dowodów świadczących o wycofaniu z rynku huśtawki, wydał decyzję nakładającą na nią obowiązek natychmiastowego wycofania z rynku produktów oraz karę pieniężną. Strona postępowania zarzuciła organowi nadzoru również naruszenie art. 107 § 1 i 3 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez sporządzenie uzasadnienia decyzji nazbyt ogólnego i niewyjaśniającego przesłanek, jakimi kierował się organ przy jej wydawaniu. Ponadto, strona postępowania wskazała, iż nałożona na nią kara pieniężna została określona w oderwaniu od okoliczności i stanu faktycznego sprawy. W szczególności strona postępowania stwierdziła, że nie można przypisać jej braku profesjonalizmu przejawiającego się w świadomości wprowadzania na rynek produktów niespełniających wymagań bezpieczeństwa – jeszcze przed wprowadzeniem na rynek huśtawek dysponowała bowiem wynikami badań laboratoryjnych potwierdzających bezpieczeństwo produktu. Badania te przeprowadzono m.in. na zgodność z normą PN-EN 581-1:2008 Meble do użytkowania na zewnątrz. Meble do siedzenia i stoły użytkowane na kempingu, na zewnątrz domu i w miejscach publicznych. Część 1: Ogólne wymagania bezpieczeństwa, podczas gdy Prezes UOKiK powołał jako jedną z okoliczności obciążających rzutujących na wymiar kary pieniężnej fakt naruszenia wymagań tej normy. Strona postępowania podkreśliła również, że 7532 sztuki produktów wprowadzone na rynek nie są ilością dużą, biorąc pod uwagę ogólną liczbę ludności Polski. Na zakończenie strona postępowania podkreśliła, iż podjęła wszelkie czynności skutkujące

poinformowaniem konsumentów o ewentualnych zagrożeniach za strony produktu oraz wycofaniem go z rynku jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji.

Pismem z 2 lutego 2017 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona postępowania skorzystała z przysługujących jej praw w dniu 8 lutego 2017 r.

Pismem z 7 lutego 2017 r. strona postępowania przekazała Prezesowi UOKiK oświadczenie wyłącznego dystrybutora z 23 stycznia 2017 r. potwierdzające wycofanie huśtawek ze wszystkich magazynów dystrybucyjnych i sklepów Biedronka oraz ich utylizację.

Pismem z 9 lutego 2017 r. strona postępowania poinformowała Prezesa UOKiK, iż podtrzymuje swoje stanowisko zaprezentowane we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Zadaniem organu odwoławczego jest ponowne rozpatrzenie sprawy i ocena materiału dowodowego, przy uwzględnieniu stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ w pierwszej instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji przez organ I instancji, a wydaniem decyzji przez organ odwoławczy (*vide* wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 14 października 2009 r., II OSK 1565/08). Powyższe stanowisko Sądu nie traci na aktualności także w przypadku postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa UOKiK na podstawie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w którym to postępowaniu funkcję odwołania pełni wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy. W istocie bowiem w postępowaniu w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy organ powinien rozpatrzyć sprawę na nowo w jej całości, nie ograniczając się jedynie do rozpatrzenia zarzutów strony podniesionych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, badając zarówno jej zgodność z prawem, jak celowość i słuszność rozstrzygnięcia. We wniosku z 23 stycznia 2017 r. strona postępowania zakwestionowała w całości decyzję Prezesa UOKiK nr DNR-1/2/2017 z 4 stycznia 2017 r. W związku z tym, Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania ponownie dokonał analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zwróciła się o ponowne rozstrzygnięcie sprawy przy uwzględnieniu dowodów podjęcia działań wobec huśtawek, przedstawionych przez nią w postaci załączników do wniosku o ponowne

rozpatrzenie sprawy, jak również pismami z 4 stycznia 2017 r. i 5 stycznia 2017 r. (wpłynęły do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odpowiednio 4 stycznia 2017 r. i 5 stycznia 2017 r., tj. w okresie pomiędzy wydaniem zaskarżonej decyzji a doręczeniem rozstrzygnięcia stronie postępowania).

Prezes UOKiK w pierwszej kolejności pragnie zauważyć, że zgromadzony w toku pierwszoinstancyjnego postępowania materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na fakt, iż huśtawka nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Ponadto, strona postępowania nie kwestionuje oceny bezpieczeństwa dokonanej przez organ nadzoru. Odnosząc się natomiast do dowodów, na które powołuje się strona postępowania podkreślić należy, że zostały one przekazane z dużym opóźnieniem. Nadmienić bowiem trzeba, że Prezes UOKiK w piśmie z 22 listopada 2016 r. przypomniał stronie postępowania, jakie działania należy podjąć, aby organ nadzoru mógł uznać, iż strona postępowania wyeliminowała zagrożenia stwarzane przez produkt i podkreślił, że ich nieprzekazanie w terminie 7 dni od otrzymania pisma skutkować może wydaniem decyzji nakładającej stosowane obowiązki na podstawie art. 24 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (pismo to strona postępowania odebrała 25 listopada 2016 r.). W piśmie z 2 grudnia 2017 r. strona postępowania poinformowała organ nadzoru o podjęciu decyzji o wycofaniu produktów w rynku, nie przekazała jednak żadnych dowodów potwierdzających ww. okoliczność. W piśmie z 5 grudnia 2016 r. Prezes UOKiK po raz kolejny przypomniał stronie postępowania o konieczności przekazania kompletu dowodów świadczących o wyeliminowaniu zagrożeń stwarzanych przez huśtawkę, w tym potwierdzających jej wycofanie z rynku i wskazał, że w przypadku ich nieprzedłożenia nie będzie miał podstaw do umorzenia postępowania. Strona postępowania przedstawiła w piśmie z 7 grudnia 2016 r. dowody świadczące o opublikowaniu ogłoszenia skierowanego do nabywców huśtawek oświadczając, że w związku z tym liczy na umorzenie przez Prezesa UOKiK postępowania. Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, iż strona postępowania zarówno w terminie wskazanym przez organ nadzoru, jak również przez kolejne tygodnie - do momentu wydania zaskarżonej decyzji - nie przekazała żadnych dowodów potwierdzających wycofanie z rynku huśtawek, a w swoim piśmie z 7 grudnia 2017 roku w ogóle nie poruszyła tej kwestii (nie poinformowała o postępie w realizacji tych działań, nie wskazała na przeszkody dotyczące przeprowadzenia akcji wycofania z rynku huśtawek, nie wniosła o przedłużenie terminu na przedstawienie dowodów potwierdzających przedsięwzięcie tych czynności) wyrażając jedynie nadzieję, że publikacja ogłoszenia spowoduje umorzenie postępowania. O przeszkodach w terminowej realizacji działań mających na celu wycofanie z rynku produktów Prezes UOKiK dowiedział się dopiero w

skierowanych do niego pismach z 4 i 5 stycznia 2017 r. - strona postępowania dopiero wówczas uznała za zasadne zwrócenie się do organu z prośbą o przedłużenie terminu na przekazanie dowodów świadczących o wycofaniu z rynku produktów. Mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy – w szczególności fakt nieprzekazania dowodów przeprowadzenia akcji wycofania produktów z rynku przez okres niemal miesiąca ani niezasygnalizowania w tym czasie o przeszkodach w gromadzeniu materiału dowodowego potwierdzającego te okoliczności, Prezes UOKiK – unikając nieuzasadnionego przewlekania postępowania i mając na celu dobro konsumentów, jakim jest ich zdrowie i życie - uprawniony był do wydania decyzji i zastosowania sankcji z art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Przechodząc natomiast do analizy dowodów nadesłanych do UOKiK jako załączniki do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz pismami z 4 stycznia 2017 r. i 5 stycznia 2017 roku należy podkreślić, że stanowią one komplet dowodów wnioskowanych przez Prezesa UOKiK i są wystarczające do uznania, że strona postępowania na dzień dzisiejszy wycofała kwestionowane huštawki z rynku. Wskazać jednak należy, iż w dniu wydawania zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie dysponował materiałem dowodowym potwierdzającym tą okoliczność, dowody te bowiem zostały przekazane przez stronę postępowania już po wydaniu rozstrzygnięcia. W konsekwencji materiał dowodowy, którym dysponował Prezes UOKiK w chwili wydania zaskarżonej decyzji nr DNR-1/2/2017 z 4 stycznia 2017 r. uzasadniał nałożenie na stronę postępowania obowiązku określonego w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Tym samym stwierdzić należy, iż wbrew twierdzeniu strony postępowania nie doszło do naruszenia art. 24 ust. 4 pkt. 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez nałożenie na nią obowiązku wycofania z rynku produktów mimo faktu uprzedniego wykonania tego działania oraz art. 77 § 1 w zw. z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ponadto Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji uwzględnił fakt opublikowania ostrzeżenia skierowanego do konsumentów, natomiast samo oświadczenie przez stronę postępowania, że podjęła decyzję o wycofaniu z rynku huštawek i jednocześnie nieprzekazanie przez nią dowodów potwierdzających tą okoliczność do momentu wydania decyzji, nie implikuje naruszenia powołanych przez stronę postępowania przepisów.

Abstrahując jednak od powyższych rozważań, wskazać w tym miejscu należy, iż z zasady prawdy obiektywnej wynika dla organu odwoławczego obowiązek podjęcia wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, a więc także dopuszczenia nowych dowodów, jeżeli przyczynią się do wyjaśnienia sprawy (wyrok NSA OZ w Lublinie z

26 marca 1999 r., I SA/Lu 130/98). Organ nadzoru ponownie analizując niniejszą sprawę wziął zatem pod uwagę fakt, iż przed wydaniem decyzji strona postępowania w przeważającej mierze przeprowadziła akcję wycofania produktów z rynku (zniszczonych przed doręczeniem decyzji stronie zostało 95,5 % huštawek pozostających w magazynach dystrybutora). Dowody przekazane przy wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy potwierdziły, że strona postępowania wycofała z rynku wszystkie huštawki pozostające na stanie magazynowym wyłącznego dystrybutora, co świadczy o usunięciu przyczyn zagrożeń stwarzanych przez kwestionowane produkty. W związku z przekazaniem przez stronę postępowania kompletu dowodów świadczących o przeprowadzeniu akcji wycofania z rynku huštawek, zaistniała podstawa do uchylenia zaskarżonej decyzji w zakresie obowiązku nałożonego na podstawie art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i stwierdzenia, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez wyroby. Zgodnie bowiem z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 lipca 2000 r. (sygn. V SA 102/00), *zadaniem organu odwoławczego jest ocena materiału dowodowego, dotyczącego stanu faktycznego stwierdzonego w czasie wydania decyzji przez organ I instancji, uzupełnionego o nowe okoliczności faktyczne, pominięte przez organ I instancji, jak i te okoliczności faktyczne, które po wydaniu decyzji przez organ I instancji uległy zmianie, oraz te, które w świetle zmienionych przepisów prawa mają znaczenie prawne.*

Przechodząc do dalszych zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie podziela jej stanowiska odnośnie naruszenia w zaskarżonej decyzji art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego i zawartej w nim ogólnej zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa. Zarówno w orzecznictwie sądów administracyjnych, jak również w doktrynie ugruntowany jest pogląd, stosownie do którego zasada pogłębiania zaufania to m. in. reguła interpretowania i rozstrzygnięcia wątpliwości w sprawie na korzyść obywatela, jeżeli nie stoi temu na przeszkodzie ważny interes społeczny (tak m. in. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 8 marca 2000 r., sygn. akt: V SA 1482/99 oraz R. Kędziora w „Komentarzu do Kodeksu post. Administracyjnego, wyd. 3, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa, 2011 r.). Ponadto, w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazano, że realizacja obowiązku organów administracji udzielania stronom informacji o okolicznościach faktycznych i prawnych mających znaczenia dla ustalenia praw i obowiązków danej strony postępowania polega m.in. na powinności organu administracji poinformowania strony w sposób szczegółowy o tym, od jakich okoliczności zależy rozstrzygnięcie sprawy i jakie dowody powinny być przedstawione przez stronę, aby zostało wydane rozstrzygnięcie o treści żądanej przez stronę (*vide* wyrok NSA z 6 września 2001 r.,

sygn.. V SA 44/01). Wskazać w tym miejscu należy, iż Prezes UOKiK w toku pierwszoinstancyjnego postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa huśtawki informował stronę postępowania o konieczności przekazania dowodów potwierdzających jej deklarację dotyczącą wycofania z rynku kwestionowanych huśtawek (*vide* pismo Prezesa UOKiK z 22 listopada 2016 r. oraz z 5 grudnia 2016 r.). Biorąc pod uwagę brak jakichkolwiek sygnałów od strony postępowania dotyczących prowadzenia deklarowanej przez nią akcji wycofania huśtawek z rynku przez niemal miesięczny okres i mając na względzie jej wiedzę o tym, iż Prezes UOKiK przedłużył postępowanie do dnia 5 stycznia 2017 r. z uwagi na umożliwienie jej przekazania dowodów potwierdzających wycofanie z rynku produktów, w opinii organu nadzoru niezasadne wydaje się być twierdzenie, że wydając w dniu 4 stycznia 2017 r. zaskarżoną decyzję Prezes UOKiK naruszył zasadę pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa. Strona postępowania miała bowiem do czasu wydania decyzji wystarczająco dużo czasu, aby zasygnalizować organowi nadzoru, iż akcja wycofywania produktów jest w toku, ale z niezależnych od niej względów terminowa jej realizacja jest zagrożona. Zauważyć ponadto należy, iż przekazując dowody świadczące o opublikowaniu ogłoszenia skierowanego do nabywców huśtawek strona postępowania nie kontynuowała wątku świadczącego o podjęciu akcji wycofania z rynku produktów oświadczając, iż z uwagi na przekazanie dowodu publikacji ostrzeżenia liczy na umorzenie przez Prezesa UOKiK postępowania. W tej sytuacji niekontynuowanie przez stronę postępowania w dalszej korespondencji z organem nadzoru tematu wycofania huśtawek z rynku – mimo wcześniejszej deklaracji o podjęciu decyzji o wycofaniu z rynku tych wyrobów - mogło sugerować, iż strona postępowania zamierza poprzestać na poinformowaniu w prasie konsumentów i uznaje to działanie za wystarczającą przesłankę do umorzenia postępowania. Mimo to Prezes UOKiK przez kolejne tygodnie, do dnia wydania decyzji czekał na dowody wycofania z rynku produktów. Biorąc pod uwagę powyższe nie można przyznać racji stronie postępowania, że doszło do naruszenia przez Prezesa UOKiK zasady wynikającej z art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego. Ponadto zauważyć należy, że zarówno w toku całego postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa huśtawki, jak również w decyzji kończącej to postępowanie, Prezes UOKiK odnosił się do dowodów przedkładanych przez stronę postępowania, w szczególności przekazanych wyników badań laboratoryjnych produktu, a jego strona miała zagwarantowaną możliwość czynnego udziału w postępowaniu. Organ nadzoru wyjaśnił stronie postępowania procedurę dokonywania oceny bezpieczeństwa produktów określoną w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów, na podstawie przepisów której toczyło się postępowanie. Poinformował przy tym, z jakich powodów uznał,

że huśtawka nie spełnia wymagań bezpieczeństwa. Ponadto wskazać należy, że podejmując rozstrzygnięcie niekorzystne dla strony niniejszego postępowania organ nadzoru wskazał jej na interes społeczny, którym kierował się przy wydawaniu rozstrzygnięcia – tj. ochronę zdrowia i życia użytkowników huśtawki.

Strona postępowania zarzuciła Prezesowi UOKiK również naruszenie art. 107 § 1 i 3 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez sporządzenie uzasadnienia decyzji nazbyt ogólnego i niewyjaśniającego przesłanek, jakimi kierował się organ przy jej wydawaniu. Prezes UOKiK nie dopatrzył się w tym zakresie nieprawidłowości. Zarówno w przypadku uzasadnienia dotyczącego konieczności nałożenia na stronę postępowania obowiązku, jak i w przypadku uzasadnienia nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej, zostały wyraźnie podane okoliczności uzasadniające takie rozstrzygnięcie. W przypadku konieczności nałożenia na stronę postępowania obowiązku Prezes UOKiK wskazał, że podyktowane to było zagrożeniami stwarzanymi przez produkt dla jego użytkowników, które dokładnie zostały opisane w decyzji. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK szczegółowo uzasadnił przesłanki, jakie wziął pod uwagę określając wysokość kary nałożonej na stronę postępowania. Przedstawił zarówno okoliczności obciążające jak i takie, które wpłynęły na obniżenie kary.

Strona postępowania wniosła także o uchylenie nałożonej zaskarżoną decyzją kary pieniężnej. W tym miejscu przypomnieć należy stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zgodnie z którym jedyną ustawową przesłanką warunkującą nałożenie kary na podstawie art. 33a ust. 2 pkt. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa (*vide* wyrok NSA z 16 listopada 2011 r., sygn. II GSK 1404/11). W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK stwierdził, że huśtawki będące przedmiotem postępowania nie są produktami bezpiecznymi w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Wprowadzając te produkty na rynek, strona naruszyła art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, zgodnie z którym producent jest zobowiązany wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Naruszenie tego przepisu, zgodnie z art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, upoważnia Prezesa UOKiK do nałożenia na producenta kary pieniężnej w wysokości do 100 000 zł. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że wprowadzone na rynek przez stronę postępowania huśtawki nie są bezpieczne, w związku z czym Prezes UOKiK był uprawniony do nałożenia kary pieniężnej na podstawie ww. przepisu – zwłaszcza biorąc pod uwagę fakt, iż po zapoznaniu się z wynikami badań przeprowadzonych przez biegłego, strona postępowania nie

przedstawiła jednak żadnych dowodów, które by je podważały ograniczając się do ogólnikowego stwierdzenia, że „*ma szereg wątpliwości dotyczących przeprowadzonego badania*”, a we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zakwestionowała oceny bezpieczeństwa produktu.

Pomimo formalnej możliwości nałożenia kary pieniężnej na stronę postępowania, dokonując ponownej analizy sprawy, Prezes UOKiK uznał za zasadne odstępnie od jej nakładania w niniejszej sprawie. Prezes UOKiK uznał za słuszną argumentację przedstawioną przez stronę postępowania wskazującą na fakt, że przedstawione przez nią w toku pierwszoinstancyjnego postępowania pozytywne wyniki badań laboratoryjnych (w tym potwierdzające m.in. spełnianie przez produkt wymagań normy PN-EN 581-1:2008) dowodzą jednoznacznie, iż pozostawała ona w błędnym przekonaniu co do bezpieczeństwa produktu. Nie sposób zatem odmówić w tym przypadku stronie postępowania zachowania należytej staranności, dbałości o dobro konsumentów i profesjonalizmu we wprowadzaniu produktów na rynek. Ponadto, mając na względzie powyższą okoliczność niezasadne wydaje się powoływanie na długi czas obowiązywania normy PN-EN 581-1:2008, której wymagania zostały naruszone. Trzeba też mieć na uwadze fakt, iż wprowadzenie na rynek huśtawki było pierwszym naruszeniem przez stronę postępowania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Ponadto istotne jest też podjęcie współpracy w zakresie wycofania z rynku zdecydowanej większości produktów pozostających na stanach magazynowych wyłącznego dystrybutora. Mając na względzie powołane wyżej okoliczności Prezes UOKiK uznał za celowe i uzasadnione odstępnie od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Wydanie decyzji, w której Prezes UOKiK stwierdza, że produkt nie jest bezpieczny, jest podstawą do obciążenia strony tego postępowania opłatami związanymi z badaniami i opiniami biegłych (art. 25a ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów). Ponadto zauważyć należy, iż w świetle ww. artykułu również w przypadku wydania decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, opłaty związane z badaniami i opiniami biegłych ponosi strona postępowania. Powyższe unormowanie w sposób jednoznaczny przesądza również o prawidłowości rozstrzygnięcia w przedmiocie nałożonych na stronę kosztów badań laboratoryjnych huśtawki, przeprowadzonych przez Laboratorium Badawcze TÜV Rheinland Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie Oddział w Poznaniu. Koszty zostały obliczone na podstawie faktury VAT sporządzonej przez powyższe laboratorium (*vide* faktura VAT nr 39132341 z 16 listopada 2016 r.), a ich wysokość nie została przez stronę postępowania zakwestionowana.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że rozstrzygnięcie Prezesa UOKiK dotyczące zwrotu kosztów badań przeprowadzonych przez biegłego zawarte w decyzji nr DNR-1/2/2017 z 4 stycznia 2017 r. było prawidłowe. Zasadność powyższego twierdzenia potwierdza również orzecznictwo (*vide* wyrok WSA w Warszawie z 22 maja 2015 r, sygn. VI SA/Wa 3597/14), w którym stwierdzono, iż art. 25a ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego, a wystąpienie okoliczności objętych hipotezą tego przepisu aktualizuje obowiązek organu administracji do wydania rozstrzygnięcia w zakresie kosztów przeprowadzonych badań.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK po ponownym przeanalizowaniu sprawy uznał, że strona postępowania jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji wycofała z rynku huśtawki ogrodowe model MF315025 numer partii 059/16, co stanowi podstawę do umorzenia postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa tego produktu, określonej w art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W związku z tym Prezes UOKiK uchylił nałożony na stronę postępowania decyzją nr DNR-1/2/2017 z 4 stycznia 2017 r. obowiązek określony w art. 24 ust. 4 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a także uchylił w całości nałożoną zaskarżoną decyzją karę pieniężną. W zakresie nałożonego na stronę postępowania na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów obowiązku zwrotu równowartości kosztów badań laboratoryjnych huśtawki przeprowadzonych przez Laboratorium Badawcze TÜV Rheinland Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie Oddział w Poznaniu, Prezes UOKiK utrzymał zaskarżoną decyzję w mocy.

Mając powyższe na względzie Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Zgodnie z art. 25a ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w związku z art. 2 § 2 i art. 47 § 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz.

201), koszty badań laboratoryjnych huštawki przeprowadzonych przez Laboratorium Badawcze TÜV Rheinland Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie Oddział w Poznaniu należy uiścić na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718 i 846) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka